

ИЗГУБЕНИЯТЪ ПРИЯТЕЛЪ

Царь Борянъ много обичалъ да ходи на ловъ. Единъ день, като скиталъ изъ гората, придруженъ отъ многобройна свита, той съгледалъ единъ грамаденъ глиганъ съ сребърни зъби. Безъ да губи нито минутка, царь Борянъ препусналъ коня си подиръ чудното животно и, увлеченъ отъ гонитбата, оставилъ далечъ задъ себе си цѣлата свита. Гората ставала все по-гъста и по-гъста, та царьтъ билъ принуденъ да слѣзе отъ коня си, за да продължи преследването пешкомъ. Най-после той извардилъ удобенъ моментъ, застаналъ задъ едно дърво и опяналъ лъка си. Но преди да пустне първата си стрела, глиганътъ се хвърлил върху смѣлия ловецъ.

Разбира се, свирепото животно щѣло да разкъса своя преследвачъ, ако тъкмо въ това време изъ гъсталака не се притекълъ единъ дърварь, който съ единъ ударъ на брадвата си убилъ горското чудовище.

Тогавъ царь Борянъ се обърналъ къмъ дърваря съ следнитѣ думи:

— Извади сребърнитѣ зъби на глигана съ брадвата си и

единия дай на мене, а другия задръжъ за себе си. Додето той е въ ржцетѣ ти, азъ ще зная, че ти си ми най-вѣрния приятелъ въ царството.

Като казалъ това, царьтъ взелъ единия зъбъ, хваналъ подъ ржка дърваря и го отвелъ при свитата си. И отъ тоя день дърварьтъ седѣлъ винаги отъ дѣсната страна на царь Борянъ и при всички държавни съвѣщания се слушала най-вече неговата дума.

Царедворцитѣ и боляритѣ, обаче, не могли да понесатъ тая обида.

— Какъ е възможно такова нѣщо! — шушукали си тѣ. — Единъ нищо и никакъвъ дърварь стана изведнажъ най-вѣрния съветникъ на царя. Не! На това трѣбва часъ по-скоро да се тури край!

А отъ всички царедворци и боляри най-много се ядосвалъ и завиждалъ стариятъ придворенъ съветникъ Глупянъ, който вече не се ползувалъ нито съ милостъта, нито съ подарѣцитѣ на царя. Цѣлъ день скърцалъ съ зъби Глупянъ и мислѣлъ какъ да придобие отново загубеното си високо положение.